

I

Mi-am ridicat cu greu pleoapele. Dar de data aceasta nu drăgălașa maimuțică se apleca deasupra mea, ci Bogo, șoferul.

— Dejunul, domnule..., îmi zicea, dejunul!

— Gustarea de dimineață? am întrebat.

— Nu, domnule, dejunul, zise Bogo. A trecut de amiază.

— Asta-i din pricină c-am adormit foarte târziu...

Răspunsul meu suna ca un fel de scuză. Nu asta voiam, dar nu puteam altfel. Timp de săptămâni îl obișnuisem pe Bogo cu un itinerar și un program extrem de riguros. Plecări, sosiri, escale, mese – totul fusese supus acestei reguli. Făcusem imposibilul pentru ca fiecare clipă a călătoriei să-mi aducă noi cunoștințe și emoții noi. Bogo servise din toată inima planurile mele. Și iată că acum renegam oarecum, dezechilibrăm această îndelungată disciplină. Trebuia să fiu sculat din pat în mijlocul zilei, să mi se dea să mănânc.

Mă simțeam înțepenit, zdrobit, probabil din pricina faptului că stătusem aproape toată noaptea pe verandă, nemișcat. M-am dus în coliba care servea drept baie, dar nici apa caldă, nici apa rece n-au putut să-mi destindă, ca de obicei, mușchii și să-mi redea buna dispoziție. Starea de istovire era deci de ordin moral. Totul mă irita, și îndeosebi propria mea

Respect pentru oameni și cărți

persoană. Mă gândeam pentru cât timp mă condamnasem la conserve?

Zanzibarul... Nu aveam să mai am răgazul să mă duc acolo. Zanzibarul, rai al Oceanului Indian, îmbălsămat de miremele de cuișoară.

Or, ce mă mai aștepta în Rezervație, ca să merite să mă facă să renunț la ultima parte a călătoriei mele, fără-ndoială cea mai frumoasă?

Animalele sălbatice... Dacă trebuia să reiau plimbarea din ajun, supravegheat de un *ranger*, mai bine rămâneam în colibă; cel puțin aici mă aflam la adăpost de căldură și de praf și beam whisky, căci Bogo îmi adusese, conform instrucțiunilor mele, o ladă întregă de la Laitokito.

O ladă! Pentru ce o ladă? Pentru cine? Pentru Bullit? El mă detesta, mi-o arătase foarte limpede. Cât despre Sybil, acum că fusesem martor la criza ei nervoasă, nu mă mai putea suferi, evident. Și, în plus, o ură nouă, arzătoare, trebuie să fi înveninat și răscolit sufletul Patriciei.

Desigur că n-aveau cu toții decât o singură dorință: să mă știe cât mai departe cu putință. Iar eu mă încăpățânam să rămân, mă agățam ca scaiul... și asta după ce mă arătasem hotărât să plec, atunci când fusesem rugat să rămân.

Blestemam neîncetat și din ce în ce mai tare hotărârea care mă oprise în Parcul regal. Dar în același timp – așa cum făcusem de când luasem acea hotărâre – mă încăpățânam să nu-i recunosc motivul. Caracterul copilăros, ridicolul acestui motiv mă stinghereau destul de mult.

Am luat masa: o mâncare fără gust și bere călâie.

— Ce ordine aveți să-mi dați, domnule? întrebă Bogo.

— Nici unul, zisei, silindu-mă să rămân calm. Du-te și te odihnește.

Un glas limpede, un glas de copil, se auzi din prag:

— Nu, nu, să rămână. O să aveți nevoie de dânsul.

Era Patricia. Bineînțeles, nici un zgomot nu-mi anunțase apropierea ei. Purta din nou salopeta cenușie, dar ținuta ei mai păstra ceva din acea seriozitate studiată, din acea modestie învățată pe care o arătase în ajun, la ceaiul Sybillei. Pe unul din umerii ei stătea cocoțată maimuțica Nicolas. Micuța gazelă Cymbeline o însoțea.

— Tata a transmis mesajul dumneavoastră la Nairobi, zise Patricia. Mama vă invită la cină, diseară. Le-a părut foarte bine că nu mai plecați din Parc astăzi.

Patricia rostise răspicat și subliniat fiecare cuvânt. Privirea ei cerea, ca răspuns, o politețe asemănătoare.

— Le sunt foarte recunoscător părinților dumitale, am zis. Mă bucur mult de cele spuse.

— Vă mulțumesc în numele dâșșilor, răspunse Patricia.

În acel moment însă îmi dădui seama că sentimentele lui Bullit și ale soției sale mă interesau prea puțin. Am întrebat-o:

— Dar dumitale, Patricia? Îți face plăcere să mă găzduiești aici pentru un timp?

Pe chipul Patriciei interveni doar o ușoară schimbare. Era însă suficient pentru a da o cu totul altă înfățișare feței sale bronzate. Trăsăturile își păstrasera gravitatea, fără îndoială, dar nu mai era gravitatea fetei care ținuse minte lecția de bună purtare ce i se dăduse. Era din nou gravitatea atentă, plină de înțelegere și sensibilitate a copilei care mă surprinsese

lângă adăpătarea Kilimanjaro-ului. Ceea ce mă făcu să sper și să mă bucur fără vreun rost aparent.

— Aș vrea să știu pentru ce ați rămas, rosti cu jumătate de glas Patricia.

Pe neașteptate, simții că-mi venea foarte ușor să dau pe față ceea ce, până în acel moment, refuzasem să-mi mărturisesc chiar mie însumi.

— Datorită lui King, i-am răspuns. A leului.

Patricia dădu de mai multe ori din cap, repede, cu tărie, încât clătină din loc minuscula maimuțică agățată de umărul ei, și zise:

— Nici tata, nici mama nu s-au gândit la King. Dar eu am știut precis că asta este.

Am întrebat:

— Acum suntem iar prieteni?

— Ați rămas pentru King, leul. El trebuie să vă răspundă, rosti Patricia cu seriozitate.

Auzirăm atunci un sunet ciudat, ca un suspin amestecat cu un hohot înăbușit de plâns. Șoferul își recăpăta cu greu respirația. Pielea feței i se făcuse cenușie.

— Ce vrei cu Bogo? am întrebat-o pe Patricia.

— O să aflați mai târziu. Nu-i încă momentul, zise ea.

Mă cuprinse deodată o nerăbdare plină de neliniște. Mi se părea că era în aceste cuvinte ale Patriciei un fel de angajament, de promisiune. Nu venise numai ca să-mi aducă mesajul părinților săi. Acest pretext ascundea o hotărâre mai importantă și tainică. Închisei ochii o clipă, cum faci ca să-ți revii dintr-o amețală. Era oare cu puțință ca planul fetei să fie tocmai acela pe care credeam că-l ghicisem?

Mi-am revenit. Iată că eram din nou pradă visurilor copilăriei mele. Nu aveam altceva de făcut decât să aștept să vină ora, ora Patriciei. Dar simții că nu voi fi în stare s-o aștept între pereții colibei.

— Hai afară, m-am adresat Patriciei, iar lui Bogo: Adu-mi puțin whisky.

Patricia mă întrebă, privindu-mă cu ochi strălucitori:

— Nu aveți și limonadă?

Schimbai o privire cu Bogo. Eram amândoi foarte încurcați.

— Poate că domnișoarei i-ar plăcea sifonul, zise, cu teamă, Bogo.

— Da, însă dacă mi-ați putea da și zahăr și lămâie, zise Patricia, pentru că atunci mi-aș face o limonadă.

Își prepară cu grijă băutura, în fața mării poieni și a imensului munte, pe care, la această oră, soarele îl despuia de umbră și de colorit.

— Ai fost la animale? am întrebat-o.

— Nu, răspuse Patricia. Am luat micul dejun odată cu mama. Apoi, întreaga dimineață, mi-am făcut lecțiile cu ea. Totul a mers foarte bine. Încetă să sufle în apa gazoasă ca să facă bășici și urmă, cu jumătate de glas: Biata mama este atât de fericită când vede că-mi dau osteneala să studiez! Atunci uită tot. Așa că, după cele întâmplate ieri-seara, era de dato-ria mea s-o ajut să uite.

Fetița începu din nou să sufle în pahar, dar în mod mecanic. Pe chipul său se vădea un fel de înțelegere și de zbucium matur. Viața era cu mult mai grea pentru Patricia decât îmi închipuisem. Ea își iubea mama, știa cât de mult o făcea să sufere, dar nu putea să facă nimic decât dacă ar fi încetat să fie ea însăși.

Patricia își muie un deget în pahar, și-l linse în jurul unghiei rupte și adăugă puțin zahăr.

— Mama este foarte învățată, continuă ea cu mândrie. Istorie, geografie, matematică, gramatică, știe de toate. Și eu, dacă vreau, învăț foarte repede. Deodată luă vocea tainică pe care o folosea ca să nu sperie animalele și pe care n-o mai auzisem de la convorbirea noastră de lângă marea adăptoare: Știți, la pensionul de la Nairobi puteam să întrec toate fetele, mi-am dat seama de la început. Aș fi putut să trec ușor peste o clasă sau două. Dar m-am prefăcut tâmpită, ca să fiu trimisă acasă cât mai repede. Altfel m-aș fi omorât.

Patricia parcurse cu o privire lacomă poiana, băltoacele care luceau vag în depărtare și masele de arbori deși, ca și cum ar fi vrut să le străbată adâncurile cu ochii. Își sorbi în grabă limonada și strigă:

— Chemați-vă șoferul! Plecăm! Își desprinse maimuțica de pe umăr și o instală în spinarea Cymbelinei. Voi două, le zise, vă întoarceți acasă.

Mica gazelă, cu maimuțica în spinare, își puse delicat, din treaptă în treaptă, copitele de mărimea unui degetar și coborî, luând direcția bungalow-ului familiei Bullit.

Patricia coborî peronul dansând și deschise ușa automobilului.

— Dac-aș fi singură, aș merge, ca întotdeauna, pe jos, îmi zise. Dar cu dumneavoastră...

Ochii ei mari, întunecați, scânteiau de veselie. Își imagina, desigur, că dac-aș fi mers pe jos, mi-aș fi pierdut suflul alergând după ea și că desișurile prin care ea se strecura așa de ușor, pe mine, neîndemânaticul, m-ar fi împiedicat și m-ar fi sfâșiat.